

cialdemokraterne og også De Radikale indse, at den militære strategi, at hele strategien for Afghanistan er en fejl. Og jeg er heller ikke i tvivl om, at vi på et tidspunkt også i forhold til Afghanistan vil få en krigsmodstand her i Folketinget, som vil bestå ikke kun af Enhedslisten og SF, men også af Socialdemokraterne og De Radikale.

Jeg håber, at den situation vil opstå så snart som overhovedet muligt, for det vil kunne gøre, at vi også vil kunne lægge pres for at få trukket de danske tropper hjem fra Afghanistan, og vi også kan få lagt et pres, som gør opmærksom på, at den strategi, der er valgt for Afghanistan, foreløbig kun har resulteret i, at de fundamentalistiske kræfter er blevet styrket, at Taleban er blevet styrket, at befolkningens utilfredshed er steget, at almindelige menneskers levevilkår er forringet osv. osv.

Man kan ellers sige, at tilbage i december 2001, da alle partier på nær Enhedslisten førte Danmark ind i Afghanistankrigen, var det på en måde en form for favorabel situation. Det var utvivlsomt et forhadet regime, som var væltet og stort set ikkeeksisterende længere på det tidspunkt. Med hensyn til den afghanske befolkning må man sige, at der var en vis forventning til, at den med vestlig hjælp kunne skabe sig en ny fremtid. Man kan sige, at forudsætningerne altså var til stede for en eller anden form for succeshistorie, men i dag må vi konstatere, at vi er endt et helt andet sted. Det er gået lige præcis så galt, som det overhovedet kunne gå: Det væltede fundamentalistiske Talebanregime bliver stadig stærkere og stærkere, ikke bare militært, nej, det får også en ny og voksende opbakning fra befolkningen – en meget bekymrende udvikling.

Således viser den seneste rapport fra Senlisrådet, som er udgivet her i marts i år, at opbakningen til Taleban i de sydlige provinser, i Helmand og i Kandahar, er steget netop på grund af den fejlslagne strategi, som er lagt, med, at man tror, man med stødtænderne forrest, med militær magt og med bomber fra mange hundrede meters højde kan skabe et nyt Afghanistan.

Kl. 16.35

Man kan så spørge: Hvordan kan det ske, at nogen mennesker, også i Afghanistan, kan finde på at bakke op om et så vanvittigt og fundamentalistisk styre som Taleban. Men svaret kommer så også meget godt fra den nylig udgivne Senlisrapport. Således svarer 4 ud af 5 af de mere end 12.000 adspurgte, at NATO ikke har hjulpet, og ligeledes svarer ca. 80 pct., at de frygter ikke at

kunne brødføde familien. Jeg kunne blive ved med at citere det ene rystende svar efter det andet fra den her rapport, en rapport, der burde få enhver ansvarlig politiker til at tænke sig om en gang til.

Den virkelighed, der er i Afghanistan, afspejler sig da også i de daglige sammenstød, der er i Afghanistan. Det Taleban, der stort set ikke eksisterede for 5 år siden, gennemfører nu daglige angreb på NATO-styrker, NATO-styrkerne slår igen, og den store taber er civilbefolkningen. Ikke nok med, at et stigende antal civile bliver dræbt, stadig flere civile ønsker også dermed NATO-styrkerne ud af landet.

Det kan kun føre til én konklusion – jeg har nævnt den flere gange – og det er, at den nuværende strategi simpelt hen har spillet fallit. Hvis man fortsætter sådan, som man gør nu, sker der kun én ting, og det er, at Taleban vinder. Det er det, vi kan være helt sikre på, hvis man fortsætter med at gøre, som man gør nu, og som et flertal her i Folketinget gerne vil gøre: Vi fortsætter, som vi har gjort hidtil, det skal nok gå, vi laver lidt militær og lidt civil genopbygning, vi fortsætter stort set, som vi har gjort hele tiden. Så får man én ting ud af det, og det er: Taleban bliver vinderen.

Hvis vi ikke vil havne i det samme morads, som vi er havnet i i Irak, er det ved at være sidste chance for at ændre politik. Der skal flere penge til genopbygning. Frem for militær indsats er der brug for penge til skoler, til arbejde, en civil indsats, der giver den enkelte afghaner et håb for fremtiden, også fordi rygraden i den afghanske modstand mod besættelsesstyrkerne i Afghanistan, mod de udenlandske styrker, er en nationalt funderet modstand, en modstand, som bunder i, at almindelige mennesker er sure over at se, at deres familiemedlemmer bliver dræbt, sure over, at bomber bliver smidt tilfældigt fra oven, fra bombefly, sure over, at deres opiumsmarker bliver brændt af, uden at der er noget alternativ til det, som bliver serveret for den almindelige civile befolkning.

Den situation, vi har i Afghanistan, kan ikke føre til den konklusion, som regeringen sammen med Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne og De Radikale har valgt, nemlig at sende flere soldater til Afghanistan. Den konklusion, vi skal drage, kan ikke være – i hvert fald ikke hvis man vil vinde over Taleban – at vi bare skal fortsætte med at sende flere soldater. Vi skal bruge flere penge på civil genopbygning, vi skal bruge færre penge på militær indsats.